

LIBRIS

We know

books

K.A. KNIGHT

CUIBUL *de* VIPERE

Traducere din limba engleză și note de
SORIN PETRESCU

CAPITOLUL UNU

DIESEL

— Întelegi ce înseamnă asta, nu-i așa, Rob? murmură Ryder, ajustându-și costumul, nu că ar fi avut vreo cută.

Căcănarul ăsta mereu se îmbracă de parcă ar urma să se suie pe podium. Deși privirea lui de gheață îți dă de înțeles că nu e doar un chip atrăgător.

Odată i-am spus că aș putea să-i las o cicatrice pe față, lucru care ar putea să-i determine pe ceilalți să-l ia mai în serios. Habar nu am de ce m-a refuzat. Eu, pe de altă parte, sunt acoperit cu sângele lui Rob, ca și Garrett, în trecut fie spus. Încheieturile degetelor lui tatuate și pline de semne sângerează din pricina pumnilor administrați nefericitei noastre gazde. Ronțăind cartofii prăjiți ai tipului, privesc vesel cum Garrett îi mai arde o scatoalcă violentă, după care se trage înapoi. Există un motiv pentru care, în ring, i se spune Dulăul Turbat — nici măcar nu apuci să-l vezi când lovește. Știu pentru m-am bătut cu nemernicul ăsta de câteva ori. Erau vremuri bune, chiar dacă mi-am rupt niște oase.

Clipesc și-mi întorc privirea spre omul din scaunul aflat vizavi de Ryder. Ochiul lui Rob este umflat și închis, are buza spartă și pe obraz i se întinde deja o vânătaie. Și astea sunt singurele răni care se pot vedea cu ochiul liber. Știu că sub tricou mai are câteva, pentru că Ryder m-a lăsat și pe mine să iau parte la distracție. Kenzo se sprijină de peretele din fața mea, plimbându-și ca întotdeauna zarul între degete. Mutra lui, ca și a lui Ryder, trimite priviri ucigașe

tipului, așteptând să se petreacă ceva interesant. La urma urmei, Kenzo l-a adus pe omul ăsta în prim-plan. Dar Rob se uită doar la Ryder — bun. Lasă-l să creadă că Ryder este șeful! Ne convine. Să-l avem drept imaginea... firmei noastre.

Pufnesc la gândul ăsta... Halal firmă. Învârtim câteva afaceri în limita legii, nu că eu aș avea ceva de-a face cu ele. Am fost socotit țacănit în relația cu angajații, după ce i-am spart ochiul unuia dintre ei pentru că m-a făcut scursură.

— Rob, fii atent! Nu-mi place să mă repet, spune Ryder.

Garrett îl prinde pe Rob de părul lui scurt și cărunt și-i trage capul pe spate, apoi pune un cuțit pe gâtul insului, care începe să tremure. Scoate un strigăt și e năpădit de sudoare. Mă întreb dacă Ryder o să mă lase să-i fac felul. Au trecut două zile lungi de când l-am mătrășit pe unul, și mă cam mănâncă palma.

— Da, da, înțeleg, ia-o! țipă individul.

Ce puță bleagă! Ratatul ăsta și-ar vinde propria fiică numai ca să-și plătească datoria pe care o are la noi. Presupun că, atunci când nu ai bani ca să plătești, și singura variantă e să rupi chiar din carnea ta... devii cât se poate de nonșalant în privința lucrurilor pe care ești dispus să le faci.

Orașul ăsta este al nostru, tipul nu ne-ar scăpa în veci. Știe și el asta, poți s-o citești în căința din ochii lui. Mă întreb dacă fiică-sa arată mai bine ca el. Oricum, tipa va fi a noastră. În mod normal, nu primim carne la schimb pentru bani, mă rog, nu carne vie, dar cerșetorii nu pot să aleagă.

O datorie este o datorie și trebuie plătită, altfel o să fim etichetați drept loseri. Ryder se lasă pe spate, un rânjet prinzând contur pe buzele lui drăgălașe. Dându-mi ochii peste cap, fac un pas în față și ies din umbră. Acesta e momentul când Rob începe să zbiere. Știe ce reprezintă eu: sfârșitul. Poate că Ryder este imaginea grupului nostru, poate că Garrett este gorila, musculosul, iar Kenzo negociatorul... dar eu?

Eu sunt Moartea!

— Luați-o! zbiară el, zbătându-se în strânsoarea lui Garrett, pe a cărui față văd o urmă de dezgust.

Eu? Eu rād.

Mă aplec și ajung fix cu fața în mîtra lui, lăsându-l să-mi vadă nebunia din ochi. Degetele mă mănîncă să aprind bricheta și să dau foc casei, cu el înăuntru, ca să-i aud zbieretele. Drace! Mai că pot să-i gust frica, să simt flăcările... O imagine care-mi provoacă o erecție cumplită.

— Ia spune-mi, când o ard, o să-ți pese, sau nu? zic eu rîzînd.

Garrett rînjește, arătîndu-și dinții albi și perfecți. Nenrocitul este aproape la fel de țăcănît ca mine, probabil de la prea multele lovituri primite în capul lui uriaș.

— Mă întreb dacă sîngerează la fel de interesant.

— Destul! intervine Ryder, așa că mă dau deoparte, făcînd cum mi s-a spus. Unde e fata?

— ...are un bar în sudul orașului: *Roxers*.

Tipul tremură și bocește ca o muiere. Lacrimile i se preling pe obraz. Mă întreb dacă o să bocească și fiică-sa. Femeile care plîng sunt mai dulci. Îmi dau seama că tocmai îmi frec pula pe deasupra blugilor, sub privirile lui Kenzo, așa că mă opresc și le fac cu ochiul.

— Rob, dacă nu suntem mulțumiți de ea, o să ne întoarcem, îți promitem! spune Kenzo pe un ton ferm, punînd punct învovielii.

Cunoaște expresia de pe fața mea.

Vreau sânge.

— O s-o uicideți? suspină Rob dramatic.

— Îți pasă? răspunde Ryder, ridicînd o sprînceană. Tocmai ți-ai vîndut fiica, pentru a-ți plăti datoria, și asta fără ca măcar să încerci să ne oprești.

— Su... sunt un tată de rahat, dar ea merită mai mult decît niște monștri ca voi, mârâie el, arătînd pentru prima oară că ar avea și ceva coaie.

— Ai auzit asta, Ry? Suntem niște monștri, bubui eu, izbucnind în rîs și plesnindu-mă peste blugi. Ți-am spus că un costum ca al tău nu fraierește pe nimeni, frate.

Ca întotdeauna, Ryder nu ia în seamă ieșirile mele maniacale.

— O să-i facem tot ce vrem noi. O s-o fûtem. O s-o torturăm. O s-o omorâm. Voiam doar să știi și tu, remarcă Ryder, jucîndu-se cu nasturii de la sacoul lui bleu, cum obișnuiește să facă.

Și tot ca de obicei, își trece mâna peste părul lui perfect și-i aruncă lui Rob un zâmbet protocolar.

— Ținem legătura!

Se întoarce și o ia din loc. Kenzo se desprinde de perete, băgându-și zarul în buzunar.

— Încearcă să nu ne dai uitării!

Râd și mai tare, iar Garrett îi dă drumul lui Rob, bătându-l ușurel cu latul lamei pe obraz, într-un mod cât se poate de prietenos. Eu mă așez iar în fața tipului, astfel încât să poată să privească în ochii celui care urmează să-i masacreze fata. Când voi termina cu ea, nu va rămâne prea mult de îngropat.

— O s-o fac să țipe, s-ar putea chiar s-o și înregistrez pentru tine.

— Diesel! strigă Ryder din pragul ușii casei de rahat, cu etaj.

Aplecându-mă și mai tare, îmi lipesc buzele de urechea individului.

— O să te anunț dacă are orgasm înainte sau după ce-i tai gâtul, îi șoptesc, apoi mă întind și-i smulg lobul urechii.

El urlă, iar eu hohotesc, scuipând carnea și sângele pe pieptul lui și întorcându-mă să plec. Șuier ceva ca pentru mine. Gustul de fier îmi umple gura și sângele îmi picură pe bărbie.

— Ești complet nebun, mormăie Garrett.

— Ca și tine, frate! Hai să punem mâna pe noua noastră jucărie! declar eu, dintr-odată binedispus la gândul că o să urmeze un nou episod de tortură.

Rob ar fi trebuit să știe toate astea, la fel ca întregul oraș...

Când te iei de Vipere, ești mort.

Biata fată habar n-are ce i-a ieșit în drum...

CAPITOLUL DOI

ROXY

— **B**ine, bine, m-am prins! Ești cel mai frumos fluturaș din ferma fluturașilor! zic, apoi dau din cap cu seriozitate și-mi pun mâna pe umărul lui Henry, împingându-l în taxi. Ne vedem mâine, Henry! Încearcă să nu te îneci cu propria vomă!

Râd și trântesc portiera. Trec în față și-i dau șoferului niște bani, spunându-i adresa lui Henry. E un client permanent, în fiecare seară vine aici. Odată l-am întrebat de ce bea. Sinceră să fiu, nu mă așteptam să-mi răspundă. Fata bietului nenorocit a murit cu câțiva ani în urmă. De atunci, își înecă amarul în băutură, iar eu mă asigur că ajunge acasă cu bine. Poate că e un bețivan, dar țin la el. Îi văd durerea din ochi, și orice tată căruia îi pasă așa de mult de fiica lui este un om bun. Însă poate că în cazul meu vorbește doar complexul pentru propriul tată.

Dau să intru în bar, arunc o privire la cum arată intrarea și zâmbesc. Nu prea am cu ce să mă mândresc, dar măcar e al meu. Deasupra ușii care a cunoscut și zile mai bune stă prinsă firma — „Roxers” — cu litere luminate de leduri roșii. E limpede că barul e cam dărăpănat, o speluncă, dar e un loc nemaipomenit dacă vrei să bei. Din exterior aduce cu un soi de cabană veche, din lemn și cărămizi desperecheate. Are o terasă închisă pe toate părțile, unde fumează clienții, cu un spațiu pentru motocicletă, în

față. Cele două uși batante nu-s deocamdată încuiate, iar geamurile murdare nu te lasă să vezi ce e înăuntru.

Avem clienți de toate soiurile — camionagii, motocicliști, infractori. Sunt cu toții bineveniți. Există o singură regulă: nu spargem mase sau scaune! Este o regulă veche, dinainte să preiau conducerea localului. Eu doar continui tradiția. Parcarea prăfuită este pustie, cu excepția rablei pe care am câștigat-o la un pariu, așa că intru și, în trecere, întorc tăblița de pe ușă, ca toată lumea să priceapă că am închis.

Este devreme, stă să se crape de ziuă. Cred că faptul că sunt proprietara unui bar m-a transformat într-o creatură nocturnă, deși dintotdeauna am preferat noaptea și toată distracția care vine cu ea. Oftând, îmi dau peste cap părul blond-cenușiu și mi-l prind într-o coadă de cal, în timp ce mă ocup de închidere. L-am trimis pe Travis mai devreme acasă, bunică-sa e bolnavă și are nevoie de ajutor, așa că toată curățenia a căzut pe mine. Apuc unul dintre scaunele desperecheate și-l urc pe masă, după care strânge paharele, câte pot duce în două mâini.

Mă îndrept spre fundul barului, trecând pe lângă mese de biliard și ținte de darts și urc scările spre stânga. Deschid ușa de la bucătărie cu șoldul, apoi clătesc paharele și le pun în mașina de spălat. Închid lumina de la bucătărie și mă întorc în zona barului, ca să spăl podeaua — nu că n-ar rămâne o podea la fel de slinoasă, pe care nu vrei să pășești cu picioarele goale, dar așa se obișnuiește.

La stânga este vechea tejghea, făcută din cartoane de bere prinse în rășină — un cadou. În clipa asta, nu e nicio sticlă pe ea, iar scaunele de bar de lângă sunt goale. Rafturile vechi de lemn găzduiesc cele mai variate genuri de băuturi pe care ți le poți imagina, iar butoiașele așteaptă să fie umplute.

Deja pusesem în ordine barul și casa de marcat, când Henry zicea că el este un fluture, așa că n-au mai rămas multe de făcut înainte să mă arunc în pat. Drace! Trebuie neapărat să găsesc un barman nou. Este greu să găsești unul cu experiență, care să mai și reziste în spelunca asta. Ori sunt răi de gură, ori se înhăitează

IBRIS | We know books
 cu persoane nepotrivite. Mda, online nu poți să găsești pe cineva potrivit pentru o slujbă ca asta, oameni buni!

Ultimul pe care l-am avut a ajuns după gratii pentru omor. Da, cam genul ăsta de local e *Roxers*. Deși, tre' s-o spun, îmi lipsește ticălosul, era foarte bun la poker. Mă întorc în sală și mă opresc locului.

Acolo, în barul *meu*, văd patru tipi mătăhăloși. Încheieturile degetelor și gâturile le sunt acoperite de tatuaje, iar unul dintre ei are capul ras complet. Indivizi dubioși, firește, dar nu prea diferiți de mușteriii cu care m-am obișnuit. Sunt îmbrăcați complet în negru.

Mijesc ochii, cântărindu-i cu atenție.

— Am închis, le spun eu, sperând să înțeleagă aluzia.

Să-mi trag una! Ce neglijentă am fost că n-am încuiat ușa! Aici te aduc două săptămâni de umplut halbe și oprire a bățăilor între clienți — la neatenție. Simt o nevoie disperată pentru o zi liberă, iar acum imbecilii ăștia intră în pas de dans, ca și cum ar fi la ei acasă.

Unul dintre ei își trosnește degetele și ceilalți se strâmbă la mine. Dacă au impresia că asta o să mă sperie, trebuie să se mai gândească o dată. Beau bere cu tipi care i-ar face pe golanii ăștia să se pișe pe ei și, de obicei, îi bag sub masă.

Toți știi de *Roxers* și toți mă cunosc... Știi mai ales că nu trebuie să se pună cu mine. Nu degeaba mi se spune Swinger¹, și asta nu pentru că iau parte la chefuri sexuale.

Mă apropii de bar și-mi strecor mâna în spatele tejghelei, atingând lemnul neted al bătei mele de nădejde, tocătorul de ticăloși.

— Am spus că am închis. Ați face bine să plecați, băieți!

— Sau ce? mă provoacă unul dintre ei, făcând un pas în față.

Jigodia are o cicatrice fix peste pleoapă.

— O să strigi după ajutor? continuă el.

Rânjește și ceilalți îi țin isonul.

Îmi dau ochii peste cap, scot bâta și mi-o pun pe umăr.

— Nu, o să vă rup rotulele de rahat și o să vă azvârl afară ca pe niște gunoaie ce sunteți. Bun, ultimul avertisment... Am închis!

¹ Referire la *swing*, care în cazul de față are sensul de „lovitură”.

față. Cele două uși batante nu-s deocamdată încuiate, iar geamurile murdare nu te lasă să vezi ce e înăuntru.

Avem clienți de toate soiurile — camionagii, motocicliști, infractori. Sunt cu toții bineveniți. Există o singură regulă: nu spargem mase sau scaune! Este o regulă veche, dinainte să preiau conducerea localului. Eu doar continui tradiția. Parcarea prăfuită este pustie, cu excepția rablei pe care am câștigat-o la un pariu, așa că intru și, în trecere, întorc tăblița de pe ușă, ca toată lumea să priceapă că am închis.

Este devreme, stă să se crape de ziuă. Cred că faptul că sunt proprietara unui bar m-a transformat într-o creatură nocturnă, deși dintotdeauna am preferat noaptea și toată distrația care vine cu ea. Oftând, îmi dau peste cap părul blond-cenușiu și mi-l prind într-o coadă de cal, în timp ce mă ocup de închidere. L-am trimis pe Travis mai devreme acasă, bunică-sa e bolnavă și are nevoie de ajutor, așa că toată curățenia a căzut pe mine. Apuc unul dintre scaunele desperecheate și-l urc pe masă, după care strânge paharele, câte pot duce în două mâini.

Mă îndrept spre fundul barului, trecând pe lângă mese de biliard și ținte de darts și urc scările spre stânga. Deschid ușa de la bucătărie cu șoldul, apoi clătesc paharele și le pun în mașina de spălat. Închid lumina de la bucătărie și mă întorc în zona barului, ca să spăl podeaua — nu că n-ar rămâne o podea la fel de slinoasă, pe care nu vrei să pășești cu picioarele goale, dar așa se obișnuiește.

La stânga este vechea tejghea, făcută din cartoane de bere prinse în rășină — un cadou. În clipa asta, nu e nicio sticlă pe ea, iar scaunele de bar de lângă sunt goale. Rafturile vechi de lemn găzduiesc cele mai variate genuri de băuturi pe care ți le poți imagina, iar butoiașele așteaptă să fie umplute.

Deja pusesem în ordine barul și casa de marcat, când Henry zicea că el este un fluture, așa că n-au mai rămas multe de făcut înainte să mă arunc în pat. Drace! Trebuie neapărat să găsec un barman nou. Este greu să găsești unul cu experiență, care să mai și reziste în spelunca asta. Ori sunt răi de gură, ori se înhăitează

cu persoane nepotrivite. Mda, online nu poți să găsești pe cineva potrivit pentru o slujbă ca asta, oameni buni!

Ultimul pe care l-am avut a ajuns după gratii pentru omor. Da, cam genul ăsta de local e *Roxers*. Deși, tre' s-o spun, îmi lipsește ticălosul, era foarte bun la poker. Mă întorc în sală și mă opresc locului.

Acolo, în barul *meu*, văd patru tipi mătăhăloși. Încheieturile degetelor și gâturile le sunt acoperite de tatuaje, iar unul dintre ei are capul ras complet. Indivizi dubioși, firește, dar nu prea diferiți de mușteriii cu care m-am obișnuit. Sunt îmbrăcați complet în negru.

Mijesc ochii, cântărindu-i cu atenție.

— Am închis, le spun eu, sperând să înțeleagă aluzia.

Să-mi trag una! Ce neglijentă am fost că n-am încuiat ușa! Aici te aduc două săptămâni de umplut halbe și oprire a bățăilor între clienți — la neatenție. Simt o nevoie disperată pentru o zi liberă, iar acum imbecilii ăștia intră în pas de dans, ca și cum ar fi la ei acasă.

Unul dintre ei își trosnește degetele și ceilalți se strâmbă la mine. Dacă au impresia că asta o să mă sperie, trebuie să se mai gândească o dată. Beau bere cu tipi care i-ar face pe golanii ăștia să se pișe pe ei și, de obicei, îi bag sub masă.

Toți știi de *Roxers* și toți mă cunosc... Știi mai ales că nu trebuie să se pună cu mine. Nu degeaba mi se spune Swinger¹, și asta nu pentru că iau parte la chefuri sexuale.

Mă apropii de bar și-mi strecor mâna în spatele tejghelei, atingând lemnul neted al bătei mele de nădejde, tocătorul de ticăloși.

— Am spus că am închis. Ați face bine să plecați, băieți!

— Sau ce? mă provoacă unul dintre ei, făcând un pas în față.

Jigodia are o cicatrice fix peste pleoapă.

— O să strigi după ajutor? continuă el.

Rânjește și ceilalți îi țin isonul.

Îmi dau ochii peste cap, scot bâta și mi-o pun pe umăr.

— Nu, o să vă rup rotulele de rahat și o să vă azvârl afară ca pe niște gunoaie ce sunteți. Bun, ultimul avertisment... Am închis!

¹ Referire la *swing*, care în cazul de față are sensul de „lovitură”.

Tipii schimbă iar priviri între ei.

— Fetișcana asta vorbește serios?

— Fetișcană? i-o întorc eu pe un ton coborât, letal, apropiindu-mă de ei. Mi-ai zis „fetișcană”?

Evident că nu mă iau în seamă, așa că strâng bine bâta în palmă. Cretinul ăsta o s-o ia primul. Nimeni nu mă insultă în barul meu, e al naibii de nepoliticos. Pășesc spre ei, în timp ce indivizii încă discută pe tema cum să mă facă chiseliță mai bine și, rotindu-mă, lovesc cu toată forța în genunchii lichelei. Tipul face cunoștință cu podeaua, urlând din toți bojocii, iar eu mă schimonosesc la el, de la înălțimea staturii mele de un metru șaptezeci... Mă rog, unu șaptezeci și cinci, dacă-mi pun bocancii de motociclistă.

— Mai vrei să mă faci „fetișcană”?

— Săriți pe ea! găfâie el, așa că-i trag una în coaie, făcându-l să se răstoarne pe spate cu un nou urlat.

Mă întorc spre ceilalți și mă feresc de mâinile care voiau să mă înhațe.

Învârt bâta și-l pocnesc pe unul dintre ei direct între picioare, iar acesta se pleacă brusc, primind în față genunchiul meu, care-i sparge nasul. Îl aud cum pocnește ca o piersică. Să-mi bag picioarele! Am murdărit podeaua cu sânge! Și abia am spălat-o!

Acum chiar m-am supărat! Îmi rotesc brațul ca o femeie posedată, în vreme ce ceilalți doi încearcă să-mi evite loviturile. Unul dintre ei cade peste un scaun, pe care-l rupe cu corpul lui mătăhălos. Rămân nemișcată, mijind periculos de mult ochii, iar el se dă iute în spate.

— Mi-ai distrus cumva scaunul? spumeg eu.

Tipul înghite în sec, și mă arunc asupra lui cu un strigăt de război demn de *Inimă neînfricată*. Îi trag una cu bâta, iar el scoate un grohăit. Când îngenunchez să-i ard una peste moacă, îmi trimite un pumn fix în față. Capul mi se smucește într-o parte și gura mi se umple de sânge.

O furie soră cu moartea pune stăpânire pe mine.

Mă rotesc încet, privind în jos la el și el știe că a dat de dracu'. Exact în acel moment, din spate mă prind două brațe și sunt

ridică în picioare. Îmi reped capul în spate, lovindu-l pe individ în bărbie și stâlcindu-i piciorul, după care-mi reped cotul în bijuteriile lui și-i scap din prinsoare. Omul nu pare foarte fericit.

Mulțumesc din suflet, *Miss Agent Secret*¹.

Îmi ridic bâta și o rotesc, lovindu-l în față cu o asemenea forță, că tipul zboară în spate, prăbușindu-se pe podea și făcând clădirea aproape să se cutremure. Și rămâne acolo. Am scăpat de unul. Mă întorc spre tipul care mi-a stricat scaunul. Tocmai se ridică în picioare, așa că i le retez cu propriul picior și apoi îl miruiesc cu bâta peste spinare.

Omul cade în față, și-i mai ard una peste ceafă. Fredonez ceva în timp ce mă uit la primul tip lovit, care se chinuie să se ridice. Dau cu bâta în el, iar aceasta îmi arată că-și merită numele — îl face tocană pe ticălos. E dus. E în lumea viselor.

Călcând printre resturi și trupurile lor, îmi ridic bâta și o șterg de bluză, după care o las pe o masă apropiată. Îmi pun mâinile în șolduri și oftez la priveliștea care mi se înfățișează dinaintea ochilor. Cum dracu' scap de ei acum?

Resemnătă, îl prind pe unul de guler și încep să-l trag, dar ticălosul e greu, așa că îl înșfac mai întâi pe tipul mai micuț. Mă îndoi, îmi trec mâinile pe sub umerii lui și-l târăsc spre ușa, gâfâind abitur. Dintr-odată, se deschide ușa.

Îmi ridic fruntea, îndepărtându-mi părul din ochi și dau drumul tipului pe care încercam să-l târâi. În pragul ușii stă Travis, cu gura căscată. Încă mai poartă cămașa neagră cu *Roxers* băgată în jeanși și bocanci. Corpul lui înșelător de slăbănog tremură din cauza frigului. Își dă laoparte părul albastru de pe frunte și mă fixează cu ochii lui verzi.

— Isuse, Roxy, ce rahat s-a întâmplat aici?

— Tipul ăla m-a făcut „fetișcană”, ăstălalt mi-a spart un scaun, iar ăialalți doi... Nu mi-au plăcut mutrele lor, îi zic și ridic din umeri, ștergându-mi cu mâneca sudoarea de pe frunte. Ce-i cu tine pe-aci?

¹ Film de acțiune și comedie, care o are protagonistă pe Sandra Bullock.

— Mi-am uitat cheia, murmură el, în timp ce își plimbă privirea peste opera mea de artă.

— Bun, mă poți ajuta să-i arunc afară pe boii ăștia.

Îi rânjesc, iar el clatină din cap.

— N-am parte de nicio zi plictisitoare cu tine, scumpo.

Dar își lasă jos geanta și pune osul la treabă. Cu ajutorul lui, îmi ia doar cinci minute să-i car pe aleea din spate. Mă scutur bine pe mâni și revin înăuntru, încuind de data asta ușa, apoi sun la poliția locală. Am de gând să le spun ce s-a petrecut aici și unde sunt tipii care, fără îndoială, se vor speria când vor auzi sirenele și o vor șterge... dacă își revin.

Travis își ridică un deget, arătându-mi cheile lui și se apleacă peste teighea.

— Ești bine? Întreabă el.

Dau din cap că da și ridic mâna să-l atenționez că sun pe cineva, iar când un agent răspunde de la celălalt capăt al firului, îi spun de ce voiam să închid barul, fără să mai iau în seamă potopul de întrebări.

— Bineînțeles că sunt bine, transmite-i bunicii tale salutările mele! Mă duc să fac un duș și apoi mă culc.

— Pe mâine, scumpo!

Pleacă pufnind.

Încui după el, trăgând zăvoarele și lanțurile, după care trec pe lângă teighea și închid luminile. Activez alarma și mă îndrept spre capătul coridorului, pe lângă birou și toalete, apoi sus pe scări unde, deasupra barului, este culcușul meu. Aici locuiesc de la șaptesprezece ani.

Chiar am nevoie de o zi liberă!